

[Frøde Jakobsen.]

samhandelen med Grækenland, ja, så er vi med i en undergravning af selve Europa-rådets idé. Det ville betyde, at apparatet var skabt, men det skulle ikke bruges. Så ville vi afsløre, at med Europas enhed tænker vi alligevel mest på flæskepriser o. lign. Det skal være så realistisk, så realpolitisk, for det skal være så solidt; men det er det mindst solide af alt i politik; politik bygges da ikke på flæskepriser, de svinger jo. Politik bygges på fællesskab, fællesskab om ting, som man synes er noget værd, og uden en fælles politisk idé bliver der aldrig nogen varig enhed ud af Europa.

Det siges, at man har kritiseret kongehuset. Som om det var en helligbrøde; der er vist nogle, der lever i middelalderen her endnu. Men det er da samtidig fuldstændig misforstået — som om man øger respekten for kongemagt ved ikke at forlange noget af en konge.

Også hvis det er NATO, der er tale om, er Grækenland et godt eksempel, og igen er det den danske regering, som har vist, at den tager NATO mest alvorligt. Det kan vi være tilfreds med. Alligevel kunne ingen tilhænger af NATO undgå at blive rystet over, at inden for den organisation, som er skabt med det ene formål at værne demokrati, kunne ikke desto mindre et demokrati blive forvandlet til et diktatur. NATO er mest imod ydre fjender, siger man, men hvordan kan man have tillid til, at nogen ville værne demokrati udadtil, når de selv kvæler det indadtil? Så tror jeg kun, der kan gives én forklaring, og det er den, at det i og for sig ikke er diktatur, man har noget imod, men bare et bestemt diktatur, det kommunistiske.

Man har talt om en dobbeltstandard, en dobbeltmoral — jeg havde på fornemmelsen, at også hr. Poul Møller var lidt inde på det i dag — dobbeltmoral, som de skulle have, der kritiserer Grækenland, Portugal, USA, fordi de sjældent har noget ondt at sige om Kina og Sovjet. Hvis man taler på den måde, ja, så har man jo slet ikke forstået pointen. Det er jo ikke et spørgsmål om at fordømme diktatur, det er da en selvfølge, nej, det er et spørgsmål om, hvad vi kan være allieret med, og hvad vi ikke kan være allieret med, i hvert fald ikke uden protest. Der er mig bekendt ingen, der har foreslået en alliance med

Kina, men med Grækeland og med Portugal står vi i en alliance, og den alliance har ét formål: at forsvare demokrati, og hvis man ikke inden for en alliance må vende sig mod det, der strider mod selve alliancens formål, ja, så er den alliance dømt til at rådne op, for så er der ingen, der ved, hvad der er meningen med den.

Man har også talt om „tomme protestaktioner“, og naturligvis er der mange protester, der ikke hjælper en døjt. Derfor er det ikke sikkert, man skal lade være, for hvad er meningen med de protester? Naturligvis først og fremmest at hjælpe, men det er da rigtigt, at de protester også er til indre brug, det tør jeg da sige ganske åbent, for dermed tænker jeg da aldeles ikke på en konkurrence imellem socialdemokrati og SF, nej, indre brug, det er for at sikre, at vore egne, at danskeres begreber ikke forkludres. Skal vi tvinges til pæne ord om alliance med diktatur, ja, så kan vi da ikke samtidig vedligeholde en levende afsky mod alt diktatur, og uden en levende afsky, ja, så vil der heller ingen modstandskraft være, hvis det en dag skulle blive her, det brænder, og det har vi da oplevet engang.

Men afgørende for, om NATO kan forblive en levedygtig alliance, er naturligvis ikke forholdet hverken til Grækenland eller Portugal. Dem er de fleste enige om at vi har råd til at skælde ud. Prøvestenen er forholdet til De Forenede Stater, og her er Vietnamproblemet desværre stadig væk det brændende. Jeg er glad for, at Danmark i Vietnamspørgsmålet er kommet til at tale tydeligere og tydeligere, og alligevel er der en del utydelighed tilbage. Jeg håber, at udenrigsministeren vil bidrage til at sprede noget af den.

Først og fremmest mener jeg, det er nødvendigt, at udenrigsministeren dementerer hr. Poul Møllers påstand om, at den danske regering stempler Nordvietnam, den ene part i den ulykkelige borgerkrig, som agressor, ellers må man vel i hvert fald afskrive de forestillinger, man også har om, at man kan formidle. Selv efter det er der en del utydelighed. Udenrigsministeren sagde, at den danske regering har opfordret USA til ensidigt og betingelsesløst at standse bombardementerne af Vietnam. Ensidedigt, ja, det er da givet; Vietnam bombarderer jo